

GRUP FOCUS
TEATREROMEA

DIRECCIÓ JOSEP MARIA POU

**MEMORIAS DE
ADRIANO**

BASAT EN MÉMOIRES D'HADRIEN DE
MARGUERITE YOURCENAR

TRADUCCIÓ **JULIO CORTÁZAR**

DIRECCIÓ **BEATRIZ JAÉN**

LLUÍS HOMAR

CLARA MINGUEZA · ÁLVAR NAHUEL

MARC DOMINGO · XAVI CASAN · RICARD BOYLE

Una producció de Teatre Romea i Festival Internacional de Teatro Clásico de Mérida

© GALLIMARD, 1951 PER A L'OBRA ORIGINAL

SINOPSI

Lluís Homar protagonitza l'adaptació escènica de la novel·la clau de Marguerite Yourcenar.

Lluís Homar és Adrià, un mandatari, segons el text, tan savi i magnífic com cec i contradictori.

Basat en *Mémoires d'Hadrien* de Marguerite Yourcenar, *Memorias de Adriano* és un espectacle teatral que representa, alhora, una emocionant pel·lícula de romans i el relat íntim d'un home que dialoga amb la seva història, amb la Història. Un testimoni en primera persona de la vida de l'emperador romà nascut a Hispània.

FITXA ARTÍSTICA

Autoria: **Marguerite Yourcenar**

Traducció: **Julio Cortázar**

Dramatúrgia: **Brenda Escobedo**

Direcció: **Beatriz Jaén**

Intèrprets: **Lluís Homar, Clara Mingueza, Álvar Nahuel, Marc Domingo, Xavi Casan, Ricard Boyle**

Escenografia: **José Novoa**

Vestuari: **Nídia Tusal**

Il·luminació: **Pedro Yagüe**

Música original i espai sonor: **Tagore González**

Vídeo creació: **Pedro Chamizo**

Caracterització: **Toni Santos**

Disseny de moviment de l'Antínoo: **Álvar Nahuel**

Direcció de producció: **Maite Pijuan**

Producció executiva: **Álvar Rovira**

Direcció tècnica Focus: **Moi Cuenca**

Coordinació tècnica Focus: **Jordi Farràs**

Coordinació tècnica espectacle: **Enric Alarcón i Jordi Thomas**

Ajudant de direcció: **Iban Beltran**

Ajudant de producció: **Sira Castells**

Ajudant de vídeo creació: **Alba Trapero**

Ajudant d'il·luminació: **Paloma Cavilla**

Regidoria: **Aitor Aguado**

Cap tècnic del teatre: **Sergio Lobaco**

Construcció de l'escenografia: **Pascualín Estructures**

Confecció del vestuari: **Sastreria Baseiria i Consol Díaz**

Màrqueting i comunicació: **Teatre Romea**
Reportatge fotogràfic: **David Ruano**

Col·laboradors: **Montibello**

Agraïments: **La Brutal i Ariadna Peya**

Amb el suport de l'**Ajuntament de Barcelona, ICEC Institut Català de les Empreses Culturals, Generalitat de Catalunya, INAEM, Unió Europea (Fons Europeu Next Generation), Plan de Recuperación, Transformación y Resiliencia i Next Generation Catalunya**

© **Gallimard**, 1951 per a l'obra original

És una producció del **Teatre Romea i Festival Internacional de Teatro Clásico de Mérida**

“De ahí que las afirmaciones más directas vayan mezcladas con dudas, repliegues, rodeos que un espíritu convencional no tendría. En ocasiones, aunque no a menudo, me asaltaba la impresión de que el emperador mentía. Y entonces tenía que dejarle mentir, como hacemos todos”.

Cuaderno de notas a las *Memorias de Adriano* Marguerite Yourcenar

CONTEXTO PARA LA PUESTA EN ESCENA

Nos encontramos en un momento de la historia muy complejo. La crisis del pensamiento político es un hecho con el que convivimos y que nos aboca a unos debates cada vez más pobres en ideas y con unos líderes que incluso se jactan de poco humanistas y usan los medios de comunicación como espacios performativos en busca de notoriedad. Es todo una gran ficción. La ficción del poder. Resulta difícil encontrar espacios de calidad para la reflexión y el diálogo. Y si no hay espacio, aún menos hay tiempo. Es por eso que leer a Yourcenar sienta bien, engrandece el pensamiento y aviva el alma. Y es a través de sus palabras, y del brillante personaje que con ellas construye, el del emperador Adriano en sus últimos años de vida, que Yourcenar nos recuerda que una manera distinta de pensar y “pensarnos” aún es posible.

Dice Yourcenar en sus notas a las *Memorias de Adriano* que “la distancia de los siglos puede reducirse a nuestro antojo”. Con esta puesta en escena, pasado y presente se acercan más que nunca a través de las luces y sombras de un emperador que al igual que los líderes políticos de ahora sabía muy bien que el poder requiere de una gran ficción que le dé forma y lo impulse. Todo líder que quiera trascender más allá de su tiempo y quiera alcanzar la eternidad, ha de construir su propio relato. Más allá de una toga o un traje de chaqueta, Adriano, diecinueve siglos después, nos resulta actual como líder y alto mandatario pues en cuestiones de liderazgo hay muchas cuestiones que no han cambiado como la ambición o el posicionamiento ante un conflicto bélico. Pero también nos resulta actual por cómo Adriano despliega su pensamiento ante nosotros. Y es que la capacidad reflexiva de Adriano, que se toma el tiempo y el espacio necesarios para su desarrollo, más que distanciarnos y resultarnos demasiado clásico y poético, nos acerca a él y nos atrapa. Ese tiempo y espacio que conquista sin miedo Adriano para poner en el centro el pensamiento resulta hoy en día totalmente revolucionario y, por supuesto, totalmente teatral.

Beatriz Jaén

ADAPTACIÓN

La novela *Memorias de Adriano* de Marguerite Yourcenar es un texto literario que nos sumerge en la historia de la cultura, y en la soledad de un gran dirigente ante la muerte. La insólita secuencia de sus hazañas se transmite sobre una balanza que ha sopesado, con el paso del tiempo, la importancia del sentido de la vida más que la carrera del triunfo y la ambición. Contar escénicamente esta estructura sin hacer un espectáculo puramente narrativo es un reto. Por lo tanto, nuestra propuesta dramática respetará el argumento y resaltará la dimensión teatral del consciente y el inconsciente que configura a Adriano como un actor de sí mismo.

Es decir, nos alejaremos de llevar a escena un largo tren de pensamiento interno y volcaremos las memorias hacia ese espacio de conflicto entre la persona y el personaje, hacia las grietas que unen las verdades y las mentiras de una vida excepcional.

El lenguaje lírico de Marguerite Yourcenar, si bien debe reducirse por exigencias del tiempo y del espacio de nuestro espectáculo, mantendrá la esencia de su estructura: no inventaremos personajes, no encarnaremos el discurso de Adriano en otros actores, no cambiaremos episodios ni tampoco impondremos una interpretación malversada del personaje. Simplemente trasladaremos la memoria de las acciones en la acción de sus memorias.

Brenda Escobedo

PUESTA EN ESCENA

Un líder político llega a su despacho. Parece algo más frágil y fatigado que de costumbre. Todos sus asesores lo esperan mientras acaban de preparar el espacio: una cámara de cine y unos focos se dirigen hacia uno de los sillones presidenciales. Todo parece estar listo para grabar algo, aunque podría ser que esa cámara también formase parte de ese despacho de manera habitual. No es la primera vez que una cámara encendida espera en esa posición registrar una imagen informal, unos planos recurso del líder trabajando o unas declaraciones institucionales. Los asesores se dirigen a él como emperador. Su nombre es Adriano. No sabemos qué le pasa hoy, pero lo que sí sabemos es que todos los ahí presentes esperan algo de él. Hay una agenda de gobierno que cumplir y, como siempre, cierta urgencia que se refleja en las sonrisas forzadas y silencios incómodos de un equipo de asesores que no quieren molestar al emperador pero necesitan que cumpla con sus compromisos. A Adriano le gustaría estar solo, se siente mayor y enfermo, pero siempre le rodea ese séquito de asesores que le acompañan, cuidan y aconsejan. Por momentos los mira con cierta rabia, no los soporta. En otros momentos, en cambio, reconoce que son su único apoyo y la única manera de continuar ejerciendo el cargo con cierta solvencia. En un momento dado, Adriano nos mira, y a través de nosotros, los espectadores, comienza a mirarse a sí mismo. Es entonces cuando el emperador inaugura un nuevo espacio: el de su soledad compartida. Una soledad en la que se desdibuja el tiempo y el espacio. Una soledad donde la palabra y el cuerpo encuentran su propio camino, mientras a su alrededor todo parece marchar sin que ninguno de sus asesores se percate de nada. ¿O sí lo hacen, pero se mantienen en silencio y al servicio de la situación?

El espectador observa. ¿Qué tienes que decirnos, Adriano?

Adriano se adentra en sus propias vivencias para hacer un ejercicio de memoria con el que construir su historia de vida. Y quien hace memoria, lo quiera o no, algo ficciona y lo teatral se abre hueco. ¿La cámara graba? ¿Para eso estaba ahí preparada? ¿Era este el plan? ¿Para eso estaban todos los asesores allí o les ha pillado de sorpresa? A través de sus memorias, Adriano va poco a poco encarnando su propia puesta en escena, la de su propia vida hecha relato. Es entonces cuando los límites entre realidad y ficción se desdibujan dentro de las cuatro paredes de ese despacho. Y también lo harán los límites entre lo público y lo privado; y es que, en esa soledad compartida, rodeado de todos sus asesores, “guardar el secreto” forma parte del pacto.

Podríamos decir que lo que pasa en el despacho del emperador queda para siempre en ese despacho. Así ha sido desde el imperio romano y así sigue siendo ahora. Lo que se escapa de ese pacto, se juzgará como traición. La cámara graba y un último punto de luz se deja ver dentro de esta constelación: el actor y la actuación. Si con motivo de registrar sus memorias el líder actúa y el poder se ficciona: ¿qué tiene que decir el actor que actúa? ¿Cómo funciona esta *matrioshka*? El relato comienza y, a través del recuerdo y la reflexión del líder, la actuación se abre paso dejando al descubierto al líder como actor; y al actor como líder y como experto en el uso de la más importante de las herramientas políticas: LA FICCIÓN DEL PODER.

Beatriz Jaén

MARGUERITE YOURCENAR

Marguerite Yourcenar (1903-1987), pseudònim de Marguerite Cleenewerck de Crayencourt, va ser narradora, poeta, dramaturga i assagista. Òrfena de mare des del seu naixement, va ser portada a França pel seu pare, que li va proporcionar una educació acurada i li va inculcar l'amor pels viatges. Allà també va cursar estudis universitaris, especialitzant-se en cultura clàssica.

El 1928 va publicar *Alexis o el tractat del combat inútil*, obra amb la qual va atraure l'atenció de la crítica. Les seves llargues estades a Grècia van donar lloc a una sèrie d'assajos recollits a *Viatge a Grècia* i a la idea original de *Focs* (1936), una obra essencialment lírica plena de relats mítics i llegendaris. Aquesta dimensió mítica també es percep en el recull *Contes orientals*, publicat el 1938. L'any següent va aparèixer *El tiro de gracia*, basada en un fet real: una història d'amor i mort en un país devastat per les lluites antibolxevics.

El 1939 la guerra la va sorprendre als Estats Units, on es va establir, dedicant-se inicialment a l'ensenyament i obtenint la nacionalitat nord-americana el 1948. Durant aquest període, Yourcenar va dur a terme una sèrie de traduccions de gran qualitat: novel·les de V. Woolf, H. James, K. Kavafis i antologies de poesia grega, entre d'altres.

Tot i que tothom coneix Marguerite Yourcenar sobretot per dues grans novel·les històriques, *Memòries d'Adrià* (1951) i *L'Obra en negre* (1965), la seva obra va molt més enllà. *Memòries d'Adrià* es va convertir en un clàssic modern de la novel·la històrica. En aquesta obra, Yourcenar recrea la vida d'un dels grans governants de l'Imperi Romà a través d'una carta fictícia dirigida al seu successor i fill adoptiu, Marc Aureli. L'emperador hi narra la seva filosofia, els seus èxits i les seves desgràcies.

L'Obra en negre, fruit d'investigacions minucioses, evoca els ambients del segle XVI i gira al voltant de la figura del metge, alquimista i filòsof Zenó.

Yourcenar també va publicar l'assaig *A beneficio de inventario* (1962) i diverses obres teatrals com *Electra o la caiguda de les màscares* (1954) i *Le Mystère d'Alceste* (1963). El 1974 va publicar la seva autobiografia en dos volums: *Recordatorios i Archivos del Norte*.

Fruit d'un viatge a l'Àfrica va escriure *Como el agua que fluye* (1982) i l'assaig *Mishima o la visión del vacío* (1981), sorgit de la seva admiració per l'obra del gran escriptor japonès Yukio Mishima.

Va ser la primera dona elegida membre de l'Acadèmia Francesa l'any 1980 i va deixar una obra literària valuosíssima. A més, va ser una incansable activista per les causes socials, una ferma defensora de la dignitat humana i animal i una veu crítica contra la misèria, l'horror de les guerres, l'odi i l'explotació.

JULIO CORTÁZAR

Considerat un dels autors més innovadors i originals del seu temps, mestre del relat curt, de la prosa poètica i de la narració breu, va néixer a Brussel·les el 26 d'agost de 1914 i va morir a París el 12 de febrer de 1984. El seu pare treballava per a l'ambaixada argentina, cosa que va obligar la família a viatjar constantment. Dels setanta anys que va viure, en va passar la primera meitat a l'Argentina i la segona a França, a París.

Molt reconegut tant per les seves novel·les com pels seus relats breus, va escriure més d'un centenar de contes recopilats en diversos llibres. *Bestiario* va ser el primer, el 1951, i *Deshoras*, l'últim, el 1983. Alguns dels seus contes més cèlebres són *Casa tomada*, *Continuidad de los parques*, *Las armas secretas*, *La puerta condenada*, *La autopista del sur* i *El perseguidor*. En la seva faceta de novel·lista destaquen *Los premios* (1960), que va ser la seva primera novel·la publicada, i *Rayuela* (1963), una novel·la molt innovadora per la seva estructura complexa.

També va escriure una sèrie de textos difícils de classificar, en què barreja ficció, assaig i fantasia, acompanyats d'il·lustracions. Són els seus "llibres almanaque", com *La vuelta al día en ochenta mundos* i *Último round*. El 1962 va escriure una de les seves obres més emblemàtiques i originals: *Historias de cronopios y de famas*. També destaca el seu còmic *Fantomas contra los vampiros multinacionales*.

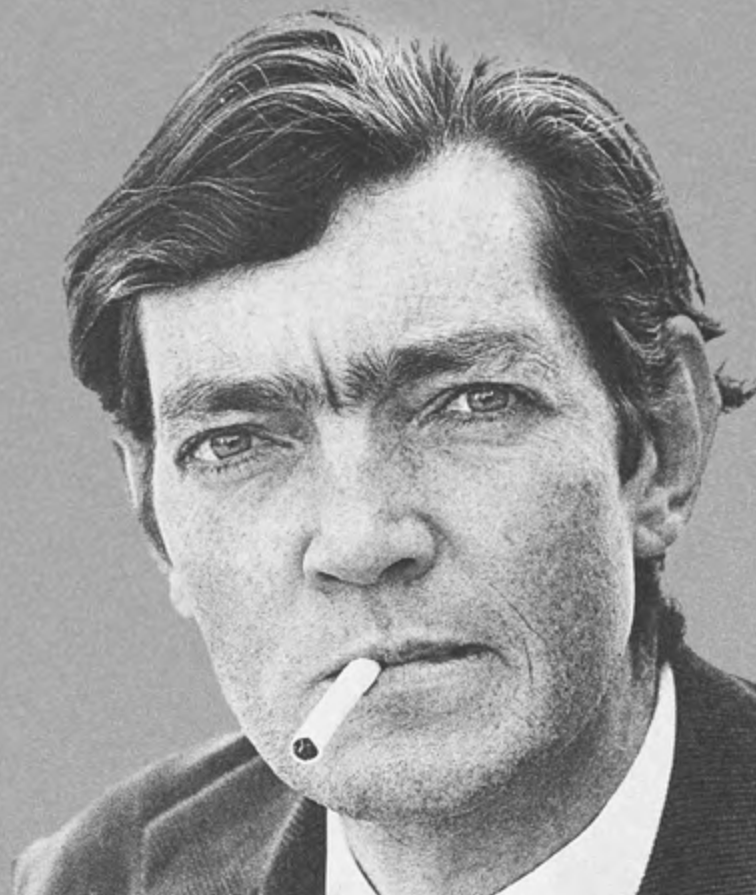
En la seva faceta com a traductor, des del 1937 treballa en la traducció de textos per a la revista francesa *Leoplan*. La seva primera traducció literària és la de *Robinson Crusoe*, de Daniel Defoe, el 1945. Aquest és l'inici d'una llarga sèrie de traduccions com, per exemple, les de Marguerite Yourcenar (*Memorias de Adriano*), G.K. Chesterton (*El hombre que sabía demasiado*), Alfred Stern (*Filosofía de la risa y el llanto*), Lord Houghton (*Vida y cartas de John Keats*) o Walter de la Mare (*Memorias de una enana*), entre d'altres.

El 1948 obté el títol de traductor jurat d'anglès i francès i comença a treballar en organismes internacionals, com la UNESCO o la Comissió d'Energia Atòmica.

El setembre de 1953 s'instal·la, juntament amb la seva dona Aurora Bernárdez, també traductora, a Itàlia, i allà tradueix les obres completes en prosa d'Edgar Allan Poe, escriptor que el va influir des de la seva infància.

“Pienso que lo que me ayudó fue el aprendizaje, muy temprano, de lenguas extranjeras y el hecho de que la traducción, desde un comienzo, me fascinó. Si yo no fuera un escritor, sería un traductor”

Julio Cortázar en *Revelaciones de un cronopio: Conversaciones con Cortázar*

BRENDA ESCOBEDO

Filòloga i dramaturga d'origen mexicà. Resideix a Espanya des del 2010. És doctora en Estudis Teatral per la Universitat d'Alcalá. Des del 2011 col·labora amb el director, actor i acadèmic José Luis Gómez en diverses dramatúrgies per a la Real Academia Española (*Cómicos de la lengua* i *La lengua navega a América*), per a la Compañía Nacional de Teatro Clásico (*Celestina*) i per al Teatro de la Abadía (*Mío Cid*).

Ha treballat com a dramaturga amb el director Ernesto Arias en muntatges com *La enfermedad de la juventud* de Ferdinand Bruckner, *Dos nuevos Entremeses* de Miguel de Cervantes, *El animal de Hungría* de Lope de Vega i *El hospital de los locos* de José de Valdivielso. També ha signat la versió de *Nekrassov* de Jean Paul Sartre, sota la direcció de Dan Jemmett.

És autora de les dramatúrgies i de la direcció d'escena de *El diablo mundo* de José de Espronceda i *La tumba de Keats* de Juan Carlos Mestre. També és autora de la dramatúrgia de *La casa de los celos* de Miguel de Cervantes, dirigida per Ernesto Arias dins del projecte «dramaturgo invitado» de la Fundación Juan March.

El 2023 estrena al Festival d'Almagro *El templo vacío*, un espectacle sobre la mística que codirigeix amb Lluís Homar per a la Compañía Nacional de Teatro Clásico.

Entre els seus últims projectes hi ha *Los gatos mueren como las personas*, un espectacle sobre Fassbinder i Müller sota la direcció de Dan Jemmett per al Centro Dramático Nacional, *El gran teatro del mundo* sota la direcció de Lluís Homar i *Don Gil de las calzas verdes*, dirigit per Sara Kane per a la Compañía Nacional de Teatro Clásico.

Actualment dirigeix el cicle de conferències *Poetas* en el Prado per al Museo Nacional del Prado, titulat *Lo que podría suceder*, centrat en la relació entre la pintura clàssica i el quefer teatral.

BEATRIZ JAÉN

És llicenciada en Direcció d'escena per la Real Escuela Superior de Arte Dramático (RESAD) i llicenciada en Publicitat i Relacions Públiques per la Universidad Complutense de Madrid.

El novembre de 2024 estrena al Centro Dramático Nacional la primera adaptació teatral de la novel·la *Nada* de Carmen Laforet, amb adaptació de Joan Yago. A la temporada 22/23 del Centro Dramático Nacional dirigeix l'obra *Breve historia del ferrocarril español*, escrita per Joan Yago; per aquest espectacle rep el premi a Direcció emergent 2022 de l'ADE.

El 2021 dirigeix l'obra *Yellow moon. La balada de Leila y Lee*, de l'autor escocès David Greig, i el 2020 escriu i dirigeix *Así habla el amor* dins del Festival Surge de la Comunidad de Madrid. Entre els seus treballs anteriors, escriu i dirigeix *Training i Casada_44*, i dirigeix *Madame de Sade* de Yukio Mishima.

Des del 2017 treballa com a ajudant de direcció d'Alfredo Sanzol, amb qui ha estrenat *La ternura*, *El bar que se tragó a todos los españoles*, *La dama boba* i *Luces de bohemia*, entre altres títols. El 2025 també ha dirigit *Mihura: el último comediógrafo*, del dramaturg Adrián Perea, que es va estrenar a les Naves del Matadero de Madrid.

Com a actriu, forma part de La_compañía exlímite, amb la qual ha estrenat *Cluster* i *Ficciones*.

LLUÍS HOMAR

Els seus inicis en el teatre es remunten al 1974, quan va participar en el muntatge *Otelo*, sota la direcció d'Àngel Carmona, i un any després amb el grup de Teatro Escorpio a *Terra Baixa*, dirigida per Josep Montanyes, i *Quiriquibú*, dirigida per Fabià Puigserver i Guillem-Jordi Graells.

El 1976, juntament amb altres actors, va fundar la Societat Cooperativa del Teatre Lliure de Barcelona, on va treballar durant anys de manera ininterrompuda (sent-ne el director artístic entre 1992 i 1998) i participant en més de trenta espectacles. En aquella mateixa dècada va començar a intervenir a la televisió i poc temps després va debutar al cinema amb *La plaça del Diamant* (1982), una pel·lícula coprotagonitzada per Sílvia Munt.

Del 2019 al 2024 va dirigir la Compañía Nacional de Teatro Clásico, on va dirigir espectacles com *El gran teatro del mundo*, *El templo vacío*, *La comedia de maravillas*, *Alma y palabra*, *Lo fingido verdadero*, *Adolfo Marsillach soy yo* i *La discreta enamorada*; i ha participat com a actor en *El príncipe constante*, *Alma y palabra*, *Antonio y Cleopatra*, *Adolfo Marsillach soy yo*, *La discreta enamorada* i *El templo vacío*.

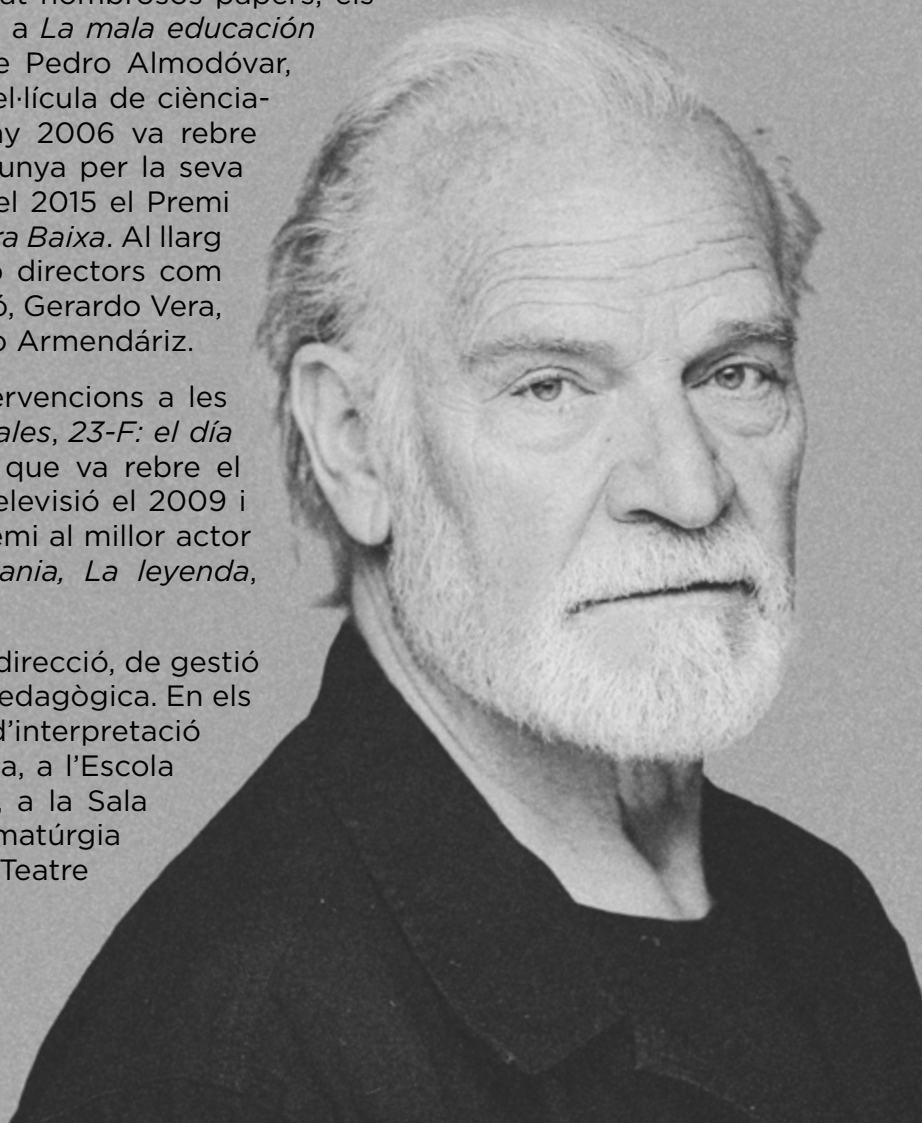
En els últims anys també ha interpretat el monòleg *La nieta del señor Linh*, dirigit per Guy Cassiers, i els muntatges *Cyrano de Bergerac*, dirigit per Pau Miró; *Ricardo III* i *El profesor Bernhardi*, dirigits per Xavier Albertí; i *Las Brujas de Salem*, dirigit per Andrés Lima.

A més, ha dirigit obres d'autors clàssics i contemporanis: *Las Bodas de Fígaro* de Caron de Beaumarchais, *El arte de la comedia* d'Eduardo de Filippo, *Paradero desconocido* de Kressmann Taylor, *Luces de Bohemia* de Valle-Inclán, *Hamlet* de William Shakespeare, *Zowie* de Sergi Pompermayer, *Los bandidos* de Schiller, *La historia de un soldado* de Stravinsky-Ramuz, *El tiempo y la habitación* de Botho Strauss, *El gorro de cascabeles* de Pirandello i *Pepita Jiménez* d'Albéniz, entre d'altres.

A la gran pantalla, Homar ha interpretat nombrosos papers; els més destacats són la seva participació a *La mala educación* (2004) i *Los abrazos rotos* (2009) de Pedro Almodóvar, *Los Borgia* d'Antonio Hernández i la pel·lícula de ciència-ficció *EVA* (2011), de Kike Maíllo. L'any 2006 va rebre el Premi Nacional de Cultura de Catalunya per la seva interpretació a *El Hombre de teatro* i el 2015 el Premi Max al millor actor pel seu monòleg *Terra Baixa*. Al llarg de la seva trajectòria ha treballat amb directors com Mario Camus, Vicente Aranda, Pilar Miró, Gerardo Vera, Agustí Villaronga, Pau Freixas o Montxo Armendáriz.

A la televisió destaquen les seves intervencions a les sèries *Àngels i Sants* o *Motivos personales*, *23-F: el día más difícil del rey* (2009) —pel·lícula que va rebre el Premi Ondas a la millor minisèrie de televisió el 2009 i amb la qual ell mateix va obtenir el Premi al millor actor de l'Acadèmia de la Televisió—, *Hispania*, *La leyenda*, *Imperium*, *Gran Hotel* i *Bajo Sospecha*.

A les seves tasques interpretatives, de direcció, de gestió i de producció, s'hi suma la dedicació pedagògica. En els darrers anys ha impartit cursos i tallers d'interpretació a l'Escola Universitària ERAM de Girona, a l'Escola Superior d'Art Dramàtic de Barcelona, a la Sala Beckett / Obrador Internacional de Dramatúrgia de Barcelona i a La Bobina, Escola de Teatre de Barcelona.

CLARA MINGUEZA

Nascuda a Barcelona, comença la seva formació en teatre, música, violí i dansa des de molt petita. Estudia Interpretació a la Universidad Nacional de Arte de Buenos Aires i el 2019 es gradua en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona. Completa la seva formació com a actriu amb Silvina Sabater, Carmen Rico, Carlota Ferrer i Junior Mothombeni. També rep formació en laboratoris de moviment i dansa contemporània amb Lucas Condró, Luz Arcas, Horacio Macuacua i Poliana Lima.

En teatre l'hem pogut veure en espectacles com *Tirant lo Blanc*, versió de Màrius Serra amb direcció de Joan Arqué (Teatre Romea i gira per Espanya, 2024); *Observin aquests fills de puta*, de la companyia Dúo Fàcil (La Seca-Espai Brossa, 2024); el monòleg *Scratch*, de Daniel J. Meyer, amb direcció de Montserrat Clusella (Temporada Alta, La Villarroel i gira per Catalunya, 2022-2024); *Comedia sin título*, amb direcció de Marta Pazos (Maria Guerrero-CDN, 2021); *Viaje a la Luna*, amb direcció de Marta Pazos (Teatre Lliure de Gràcia, 2021); la lectura dramatitzada de *Quan ens haguem torturat prou*, amb direcció de Glòria Balañà (Sala Beckett, 2021); *AZ o el Misàntrop*, amb direcció de Sílvia Navarro (Teatre Regina, 2019); *Paràsits*, amb direcció de Sílvia Navarro (Teatre Regina, 2017-2018); o *Ces't la Vie un musical vital*, escrita i dirigida per Carles de la Rosa (Teatreneu, 2016), entre d'altres.

En cinema i televisió ha participat en projectes com *Cites Barcelona*, amb direcció de David Selvas (3Cat i Prime Video, 2024), i el documental *La voz de Thaïs*, dirigit per David Casals Roma (Eccit Films, 2021).

ÁLVAR NAHUEL

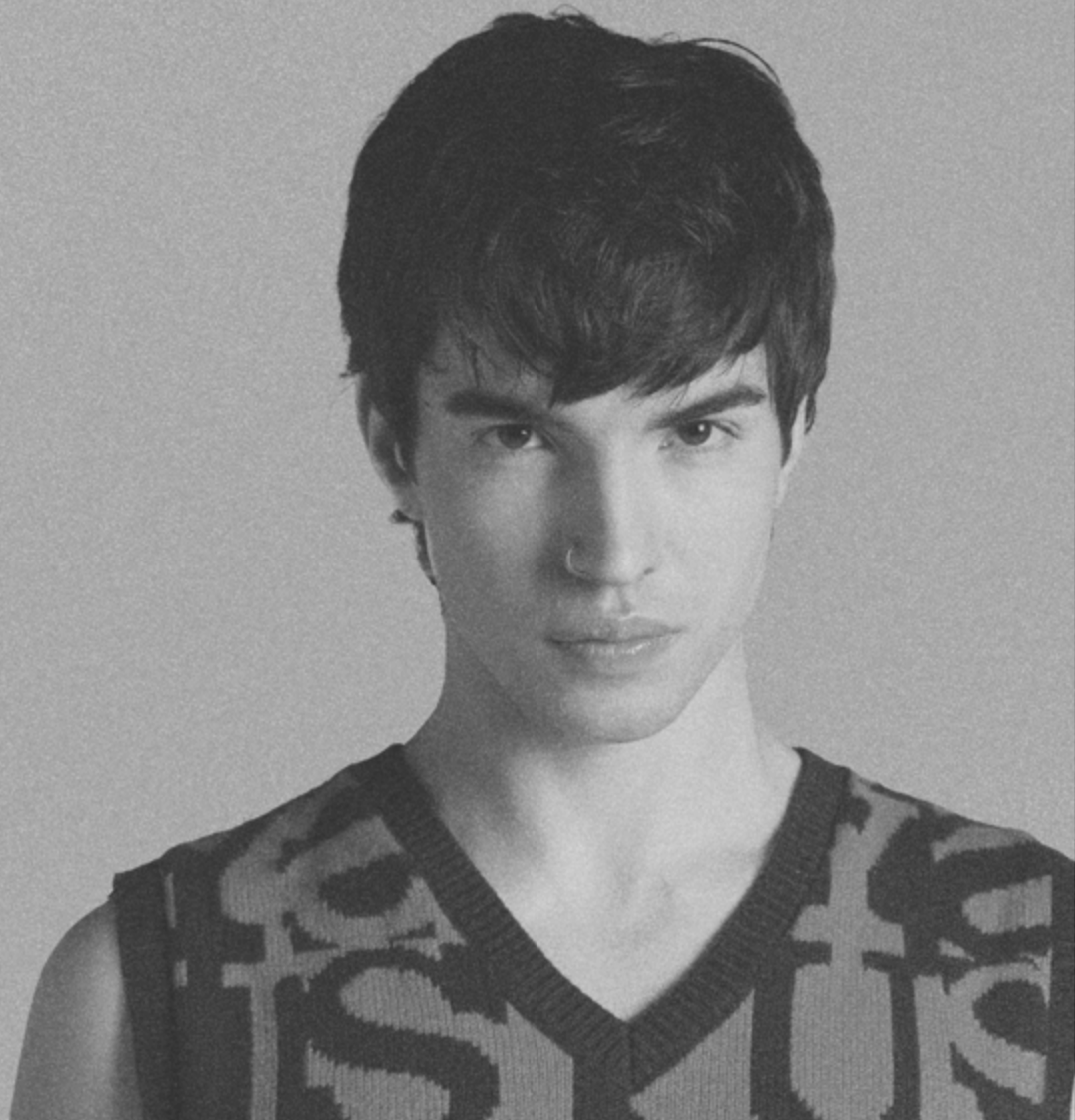
Va començar la seva carrera als vuit anys a través del break dance i el hip hop i, més endavant, als onze anys, va iniciar els seus estudis artístics com a ballarí contemporani a l'Escuela Profesional de Danza Ana Laguna de Burgos, on va participar en processos creatius amb artistes i companyies influents com Pau Aran Gimeno (*Nebulosa*), Poliana Lima (*Cuerpo Infinito*), Kor'sia (*Slow Motion*), Natalia Fernandes (*Cuerpo Ruina*), Sharon Fridman (*Ciclo*), Janet Novas (*Rags*), o Danae i Dyonisios (*War Never Came*).

Va començar a treballar com a ballarí als divuit anys amb Kor'sia a la peça *Giselle* (2021), i posteriorment va ser ballarí de la peça *Igra* (2021-2023). També va treballar amb La Joven Compañía de Castilla y León (2021 i 2023) a les peces *Miradas en Blanco* i *Pasajes*. El 2023, ahora, va treballar amb Cidanz Producciones - Ballet Contemporáneo de Burgos a la peça *Soy como un árbol*. El 2022 balla sota la direcció de Poliana Lima al certamen coreogràfic de Madrid amb la peça *Cuerpo Infinito*.

Com a coreògraf ha creat *KISS*, un duo de dansa-teatre performatiu amb dramaturgia de Sara López Lazcano.

Encara avui continua formant-se amb artistes com Blenard Azizaj, Roy Assaf, Mate Meszaros, Chey Jurado, Elias Aguirre Imbernon, Nicolás Ricchini, Jason Jacob Adam, Nuria Jiménez, Nadine Gerspacher, Giovanni Gava Leonarduzzi o Daniel Abreu. També imparteix classes de hip hop i dansa contemporània a AMGuDance (Guardo, Palència).

És guanyador del primer premi a la millor coreografia i del reconeixement com a ballarí revelació en la categoria absoluta preprofessional del concurs nacional "Orbe" 2024, i guanyador com a millor interpretació i millor ballarí en la mateixa categoria al concurs "Orbe" 2025.

MARC DOMINGO CARULLA

Actor de teatre, cinema i televisió. La seva àmplia formació inclou un grau en Interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona, un postgrau en Interpretació al projecte pedagògic IT Teatre Lliure, i diversos cursos amb artistes com Pablo Messiez, Lucas Condró, Carlota Ferrer o Pau Carrió. També s'ha format com a músic amb el grau elemental de piano i ha realitzat classes de cant modern amb Laura Mejía.

En teatre ha treballat en espectacles com *Observin aquests fills de puta*, amb autoria i direcció d'Adrián Perea Nava (Centre de les Arts Lliures - Fundació Joan Brossa, 2024); *What the foc?!*, amb direcció de Junior Mthombeni i Gerardo Salinas del KVS de Brussel·les (Teatre Nacional de Catalunya, 2024); *Napalm al cor*, de Pol Guasch, amb direcció de Guillem Sánchez Garcia (Sala Beckett, 2023); *Arder y no quemarse*, amb la companyia Grumelot i direcció d'Íñigo Rodríguez-Claro (Teatro Español, 2023); *Comedia sin título*, de Federico García Lorca, amb versió i dramaturgia de José Manuel Mora i Marta Pazos i direcció de Marta Pazos (CDN - Teatro María Guerrero, 2021); *Viaje a la Luna*, de Federico García Lorca amb direcció de Marta Pazos (Teatre Lliure, 2021); *Somni d'una nit d'estiu*, de William Shakespeare amb versió de la Cia. Pàrking Shakespeare i direcció de Sílvia Navarro (Parc de l'Estació del Nord, 2021); *Posaré el meu cor en una safata*, amb autoria i direcció de Carla Rovira (Teatre Lliure, 2019); o *Incògnit*, de Nick Payne, amb direcció de Julio Manrique (Teatro Estudi de l'Institut del Teatre, 2018).

Ha cocreat i interpretat la peça *The Cibels*, juntament amb Cris Martínez, una producció d'El Maldà (2025), i també ha participat com a actor en la sèrie *Sala Polivalent*, creada per la Cia. La Calòrica (TV3, 2025).

XAVI CASAN

En teatre ha treballat, entre d'altres, amb els directors Marc Vilavella, Òscar Molina, Elisenda Roca, Cristina Raventós, Yago Alonso, Carmen Marfà, David Pintó, Edu Pericas, Roser Batalla, Pastora Villalón, Sílvia Ferrando, Jesús Díez, Jordi Boixaderas, Rubén Segal, Lakhdar Boustila, Ricard Salvat, James de Paul i Ima Ranedo.

Ha dirigit els espectacles *Hi ha d'haver una vida fora d'aquí* (El Maldà, 2022-2023); *Tan bonica aquesta nit*, de La Barni Teatre (El Maldà, 2019); *Strange Fruit* (El Maldà, 2018-2019); *Ànteros. Cançó d'un final*, de Núria Llausí (Teatre Condal, 2018); *Virginia Martínez: Close to Liza* (Teatre Condal-Onyric, 2017); i les dues edicions del *Musical Participatiu en Caixa*. També ha estat cronista d'arts escèniques al magazine *La Tarda* de BTV, dirigit per Elisenda Roca.

A televisió ha participat en les sèries *Merlí*, *Moèbius*, *Pelotas*, *Kubala-Moreno i Manchón*, *Psico-Exprés*, *Temps de silenci*, *Nissaga de poder*, *Sitges*, *Quico*, i en les TV-movies *Presuntos implicados*, *Dos mujeres*, *Carta Mortal*, *Con el 10 en la espalda* i *El Tránsfuga*.

A més, fa 25 anys que es dedica regularment al doblatge en català i castellà, i ha intervingut en múltiples recitals poètics i lectures dramatitzades.

Ha estat crític de textos teatrals a la *Revista de Catalunya*, redactor de la secció de música clàssica i òpera del suplement *Rock & Clàssic* del diari *Avui*, i creador i conductor d'un cineclub a l'espai cultural Mamuschka.

RICARD BOYLE

Format en interpretació a l'Institut del Teatre (2014-2019) en l'itinerari físic-visual. També s'ha format a Espai Físic (2004-2006), a l'Escola Memory (2008) i a Coco Comín (2009-2013).

En teatre destaca la seva participació a *L'herència*, de Matthew López, amb direcció de Josep Maria Mestres (Teatre Lliure, 2025); el musical *iChakapum!*, amb direcció de Xènia Reguant (Teatre Tívoli de Barcelona i Gran Teatro Caixabank Príncipe Pío de Madrid, 2022); *Combat de negre i de gossos* de Bernard-Marie Koltès, amb direcció de Roberto Romei (Tantarantana, 2021); *Tito Andrónico*, amb versió de la Cia. Parking Shakespeare i direcció d'Israel Solà (Grec Festival de Barcelona, 2019); *La contemplación salvaje*, amb direcció d'Andreu Martínez (Sala Plató de l'Institut del Teatre, 2019); *Carrer Hospital amb Sant Jeroni* (2018), escrita per Jordi Prat i Coll i dirigida per Roberto Romei i Laia Ricart amb la companyia Blanco Roto, una obra itinerant pel barri del Raval de Barcelona (2018); i *Medea*, amb direcció de Rosario Arena dins la companyia Equilibrios Imperfectos (2017).

El 2018 presenta *Meu Main Mio*, peça de creació dirigida per Alfred Casas al Teatre Alegria de Terrassa, i el 2017 presenta *Trilogía de la desafección* de Núria Corominas al Festival Pepe Sales (Girona) i al MiniFest (Institut del Teatre).

Obté la beca Àfrica Moment 2019 i rep formació amb creadores africanes de dansa contemporània.

En dansa, actua als espectacles *Xangai* (2008), *Hard Work* (2010) i *Moulin Rouge* (2012), amb coreografies de hip-hop, jazz, claqué i dansa clàssica produïdes per Coco Comín. També interpreta coreografies de creació a *Narbe* (Creadansa, Institut del Teatre, 2017).

INFORMACIÓ GENERAL

Del 25 de març al 10 de maig de 2026

Horaris

De dimarts a divendres: **20 h**
Dissabtes i diumenges: **17:30 h**

Preus

A partir de 21€
(consulteu descomptes especials)

Venda d'entrades

Taquilla Teatre Romea - teatrromea.cat
Preus especials per a grups a
Promentrada
www.promentrada.com - 93 309 70 04

Contacte de premsa

Xavi Lleyda i Anna Pérez
93 309 75 38

Material de premsa a focus.cat/teatre/#premsa

Comparteix la teva experiència a les xarxes socials amb el hashtag **#MemoriasdeAdriano** i etiqueta a **@Teatre_Romea**

PATROCINADOR OFICIAL

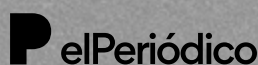
EMPRESSES PATROCINADORES

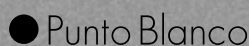
PARTNER TECNOLÒGIC

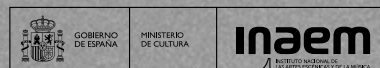
MITJÀ DE COMUNICACIÓ

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

INSTITUCIONS

Finançat per

